

Sygn. akt III SK 53/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (przewodniczący)

SSN Bohdan Bleniek

SSN Dawid Miąsik (sprawozdawca)

Protokolant Anna Matura

w sprawie z powództwa

Akcyjna z siedzibą w

następnie prawnego

Spółka

z siedzibą w

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o ustalenie wysokości korekty rocznej kosztów osieroconych,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 listopada 2016 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 stycznia 2013 r., sygn. akt VI ACa 995/12,

- 1. uchyla zaskarżony wyrok w całości oraz zmienia poprzedzający go wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 4 czerwca 2012 r., sygn. akt XVII AmE 172/10 w punkcie 1 w ten sposób, że kwotę (+) 116.985.205 zł (słownie plus sto szesnaście milionów dziewięćset osiemdziesiąt pięć tysięcy dwieście pięć złotych) zastępuje kwotą (+) 50.802.471 zł (słownie plus pięćdziesiąt**

millionów osiemset dwa tysiące czterysta siedemdziesiąt jeden złotych), a w punkcie 2 w ten sposób, że zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 345 zł (trzysta czterdzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym,

3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2160 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 lipca 2010 r., nr DPK-7215(29)/2010/AO Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE) ustalił wysokość rocznej korekty kosztów osieroconych dla [redacted] S.A. w [redacted] S.A. w [redacted] S.A. w (następca prawny [redacted] S.A. w [redacted] S.A. w dalej jako powód) za 2009 r. na kwotę (+) 24.077.793 zł.

Ustalając wysokość rocznej korekty kosztów osieroconych dla powoda, Prezes URE zastosował art. 32, art. 35 oraz art. 37 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej (Dz.U. Nr 130, poz. 905 ze zm., dalej jako ustawa KDT) mając na względzie, że [redacted], w skład której wchodzi powód, jest grupą kapitałową w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy KDT, który odsyła w tym zakresie do art. 3 ust. 1 pkt 44 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (jednolity tekst: Dz.U. Nr 152, poz. 1223 ze zm., dalej jako ustawa o rachunkowości). W grupie wytwórców objętych ustawą KDT, którzy należą do grupy kapitałowej [redacted], znalazły się następujące przedsiębiorstwa energetyczne: 1)

([redacted]), 2)

([redacted]), 3)

([redacted]), 4)

([redacted]), 5)

([redacted]), 6)

() oraz 7) ().
 Wszyscy wymienieni wytwórcy otrzymywali rekompensaty na pokrycie kosztów osieroconych, za wyjątkiem , która uczestniczy w programie pomocy publicznej przewidzianym w ustawie KDT, nie pobierając środków na pokrycie tych kosztów.

W ocenie Prezesa URE, istota art. 32 ustawy KDT sprowadza się do tego, że wytwórcy będący członkami tej samej grupy kapitałowej i uczestniczący w rozliczaniu kosztów osieroconych powinni przed skorzystaniem z pomocy publicznej korzystać ze wsparcia innych członków swojej grupy kapitałowej. W związku z tym, ostateczna wysokość kosztów osieroconych, ustalonych w danym roku dla konkretnego wytwórcy powinna uwzględniać zyski osiągnięte przez inne podmioty wchodzące w skład grupy kapitałowej, a zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej, których jednostki wytwórcze zostały wymienione w załączniku 7 do ustawy KDT. Takim podmiotem jest . Dlatego też, stosownie do art. 32 ust. 3 ustawy KDT, Prezes URE pomniejszył wysokość korekty kosztów osieroconych dla powoda o wartość wynikającą z art. 32 ust. 2 ustawy KDT, obliczoną proporcjonalnie do udziału kwoty maksymalnej kosztów osieroconych dla powoda w sumie kwot maksymalnych tych kosztów dla wszystkich wytwórców wchodzących w skład tej samej grupy kapitałowej (który to udział wynosi według decyzji 0,106).

Odwołanie od decyzji Prezesa URE wniósł powód, zaskarżając ją w całości i podnosząc w uzasadnieniu, między innymi, że zastosowanie art. 32 ust. 1 ustawy KDT jest możliwe jedynie w stosunku do podmiotów wymienionych jako grupa kapitałowa w załączniku nr 7 do ustawy KDT, gdyż do tego załącznika ustawodawca odwołał się w art. 32 ust. 1 ustawy KDT. Zgodnie zaś z treścią załącznika nr 7 powód nie jest członkiem żadnej z dwóch wymienionych tam grup kapitałowych. W ocenie powoda, wyżej zaprezentowana interpretacja zgodna jest z konstrukcją i metodologią ustawy KDT. Powód zaznaczył, że ustawa KDT określa szczegółowe zasady obliczania, korygowania i rozliczania kosztów osieroconych, powstałych u wytwórców wg danych wskazanych w załącznikach do ustawy. Dane te są kluczowe dla wszystkich wyliczeń związanych z ustaleniem poziomu kosztów osieroconych. Przyjęte mechanizmy wypłaty zaliczek, korekt rocznych oraz korekt końcowych nie dadzą się zastosować w innej niż przyjęta w załączniku nr 7 do

ustawy KDT strukturze podmiotowej. Zdaniem powoda, przyjęcie proponowanego przez Prezesa URE rozumowania prowadziłoby do wniosku, iż okres korygowania dla powoda rozciąga się do 2016 r., choć z załączników nr 2-4 do ustawy KDT wynika, że ostatnim rokiem okresu korygowania, przewidzianym dla powoda jest rok 2010.

W odpowiedzi na odwołanie powoda Prezes URE wskazał, że pojęcie grupy kapitałowej zdefiniowano w art. 2 pkt 1 ustawy KDT przez odwołanie do art. 3 ust. 1 pkt 44 ustawy o rachunkowości, w związku z tym niesłuszne jest twierdzenie powoda, że w art. 32 ust. 1 ustawy KDT ustawodawca przyjął inne rozumienie ww. terminu. W ocenie Prezesa URE, załącznik nr 7 do ustawy KDT nie ma na celu określania przynależności przedsiębiorstw do konkretnej grupy kapitałowej i niewłaściwe jest ustalanie obecnego składu grup kapitałowych w oparciu o załącznik do ustawy KDT, którego treść nie porusza się ze stanem faktycznym grup kapitałowych za okres, za który dokonywana jest korekta roczna kosztów osieroconych. Odnosząc się do argumentów powoda dotyczących okresu korygowania, Prezes URE podniósł, że ustawa KDT nie rozstrzyga, że korekty roczne kosztów osieroconych mają być przeprowadzane dla wytwórców wchodzących w skład grupy kapitałowej przez cały okres korygowania obowiązujący dla danej grupy. Okoliczność, iż okres korygowania ustalony w załącznikach do ustawy KDT dla konkretnego wytwórcy jest krótszy niż okres korygowania dla grupy kapitałowej ma jedynie takie konsekwencje, że korekta końcowa kosztów osieroconych dla takiego wytwórcy zostanie dokonana nie po upływie okresu korygowania ustalonego oddzielnie dla tego wytwórcy, lecz dopiero po upływie okresu korygowania ustalonego dla całej grupy kapitałowej, w skład której taki wytwórca wchodzi. Przepisy dotyczące korekty końcowej nie odwołują się do wartości określonych w załącznikach nr 3-5 do ustawy KDT, zatem prognozy tam określone nie mają wpływu na wartość kosztów osieroconych wytwórcy za cały okres korygowania.

W replice na odpowiedź Prezesa URE powód zarzucił, że organ w swojej argumentacji pominął konieczność dokonania kompleksowej analizy przepisów ustawy KDT, w szczególności zaś uwzględnienia treści normatywnej załączników do tej ustawy. Dlatego powód uprawniony był odwołać się do okoliczności

jednoznacznie wynikającej z załączników do ustawy KDT w zakresie przynależności bądź braku przynależności do grupy kapitałowej. W dalszej kolejności powód zwrócił uwagę, że wchodzi w skład grupy od 2006 r. Ponadto, w dniu 9 maja 2007 r., a zatem przed wejściem w życie ustawy KDT, Skarb Państwa w ramach podwyższenia kapitału zakładowego wniósł akcje S.A. do . Po zarejestrowaniu podwyższenia kapitału powód, wraz z i wszedł w skład jednej grupy kapitałowej. Dlatego za bezprzedmiotowy należy uznać argument Prezesa URE co do konieczności uwzględnienia w korekcie rocznej kosztów osieroconych zachodzących na rynku procesów gospodarczych w sytuacji, gdy przekształcenia strukturalno-podmiotowe na rynku energetycznym miały miejsce jeszcze przed wejściem w życie ustawy KDT.

Odnosząc się z kolei do argumentacji Prezesa URE dotyczącej znaczenia okresu korygowania dla ewentualnego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, powód podniósł, że z art. 30 ust. 1 ustawy KDT wynika, że kwota korekty kosztów osieroconych obliczana jest dla każdego roku kalendarzowego w okresie korygowania w rozumieniu art. 2 pkt 6 ustawy KDT. Tymczasem, w przypadku uznania argumentacji Prezesa URE co do przynależności powoda do grupy kapitałowej dla powoda nie ma faktycznej możliwości dokonywania korekty rocznej, ponieważ przyjęty przez ustawodawcę okres korygowania dla tej spółki trwa do 31 grudnia 2010 r. Nie można zatem uznać, że okres korygowania dla powoda upływa z dniem 16 grudnia 2016 r., czyli wtedy, gdy okres ten upływa dla wytwórcy z Grupy o najdłuższym terminie obowiązywania umowy długoterminowej.

Reasumując swoje wywody powód wskazywał, że wykładni pojęcia „grupa kapitałowa” z art. 32 ust. 1 ustawy KDT należy dokonywać systemowo, z uwzględnieniem postanowień załączników 7, 1, 2 i 5 do ustawy KDT. Taka analiza prowadzi zaś do wniosku, że brak było podstawy prawnej dla przyjęcia założenia, zgodnie z którym wynik finansowy mógł korygować wartość korekty rocznej kosztów osieroconych powoda.

Wyrokiem z 4 czerwca 2012 r., XVII AmE 172/10 Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uwzględnił odwołanie

powoda i ustalił wysokość korekty rocznej kosztów osieroconych za 2009 r. na kwotę (+)116.985.205 zł. W zakresie istotnym dla postępowania kasacyjnego Sąd Okręgowy ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że Prezes URE naruszył art. 30 ust. 1 oraz art. 32 ustawy KDT korygując kwotę korekty rocznej kosztów osieroconych w sposób niezgodny z zasadami dotyczącymi wytwórców wchodzących w skład grupy kapitałowej zawartymi w art. 32 ustawy KDT.

Prezes URE zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego apelacją w całości. Wyrokiem z 17 stycznia 2013 r., VI ACa 995/12 Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację Prezesa URE.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny stwierdził, iż z przepisu art. 32 ustawy KDT wynika, że w sytuacji gdy wytwórca, który zawarł umowę rozwiązującą wchodzi w skład grupy kapitałowej, w kalkulacji kosztów osieroconych uwzględnia się wymienione w tym przepisie wielkości w odniesieniu do każdego wytwórcy oraz podmiotu wchodzącego w skład grupy kapitałowej i wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w jednostkach wytwórczych wymienionych w załączniku nr 7 do ustawy. Wynika z tego, że możliwość posłużenia się przy korekcie kosztów osieroconych rzeczywistym wynikiem finansowym innego podmiotu pociąga za sobą konieczność wchodzenia tego podmiotu w skład tej samej grupy kapitałowej co wytwórca. Znajduje to uzasadnienie w treści art. 32 ustawy KDT, który wprost odwołuje się do załącznika nr 7 do ustawy. Ja wynika z treści tego załącznika, dla potrzeb korygowania korekty rocznej kosztów osieroconych na podstawie ustawy KDT grupę kapitałową z tworzą oraz nie należy zatem do tej samej grupy kapitałowej co powód. Przynależność do różnych grup kapitałowych skutkowałą przyjęciem różnych okresów korygowania przyjętych dla powoda oraz . Ustawa KDT nie przewiduje możliwości wzajemnego korygowania korekty rocznej w przypadku podmiotów, dla których okresy te kończą się w różnych latach (art. 2 ust. 6 ustawy KDT).

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł Prezes URE, zaskarżając go w całości.

Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj.: 1) art. 32 ustawy KDT w zw. z art. 2 pkt 1 tej ustawy, przez jego

niezastosowanie w okolicznościach niniejszej sprawy na skutek przyjęcia, iż powód nie wchodził w skład tej samej grupy kapitałowej co S. A.; 2) art. 2 pkt 6 ustawy KDT przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż z przepisu tego wynika, iż ustawa KDT nie przewiduje możliwości wzajemnego korygowania korekty rocznej w przypadku podmiotów, których okresy korygowania kończą się w różnych latach, w tym także, gdy wytwórca wchodzi w skład grupy kapitałowej, podczas gdy przepis ten stanowi, że jeżeli wytwórca wchodzi w skład grupy kapitałowej to okres korygowania każdego wytwórcy w grupie kapitałowej trwa do dnia, w którym wygasłaby umowa długoterminowa o najdłuższym okresie obowiązywania, której stroną jest dany wytwórca lub inny wytwórca wchodzący w skład tej samej grupy kapitałowej, co oznacza, iż na gruncie powołanego przepisu jest dopuszczalne wzajemne korygowanie korekty rocznej kosztów osieroconych podmiotów, których okresy korygowania byłyby różne, gdyby nie wchodziły one w skład jednej grupy kapitałowej.

Prezes URE wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz o przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, a w wypadku uznania, iż wskazane powyżej zarzuty odnoszące się do naruszenia prawa materialnego są oczywiście uzasadnione, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie, iż wysokość korekty rocznej kosztów osieroconych dla powoda za rok 2009 wynosi (+) 50.802.471 zł, w obu przypadkach przy uwzględnieniu kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezesa URE powód wniósł o jej oddalenie w całości jako pozbawionej uzasadnionych podstaw oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy w toku rozpoznawania sprawy postanowieniem z 8 października 2014 r., III SK 53/13 skierował do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej następujące pytania prawne:

1. czy art. 107 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 4 ust. 2 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 25 września 2007 r. należy interpretować w ten sposób, że w przypadku uznania przez Komisję Europejską pomocy publicznej za zgodną ze wspólnym rynkiem sąd krajowy nie jest uprawniony do

weryfikowania, czy przepisy krajowe uznane za dozwoloną pomoc publiczną są zgodne z założeniami zawartymi w Komunikacie Komisji dotyczącym metodologii analizy pomocy państwa związanej z kosztami osieroconymi (dalej Metodologia kosztów osieroconych)?

2. czy art. 107 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej oraz z art. 4 ust. 1 i 2 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 25 września 2007 r. interpretowane w świetle punktów 3.3 i 4.2 Metodologii kosztów osieroconych należy rozumieć w ten sposób, że przy realizacji programu pomocy publicznej uznanego przez Komisję Europejską za zgodny ze wspólnym rynkiem, korekty rocznej kosztów osieroconych dla wytwórców należących do grup kapitałowych dokonuje się z założeniem, że istotna jest jedynie przynależność wytwórcy do grupy kapitałowej według stanu przedstawionego w załącznikach do aktu prawnego ocenianego przez Komisję Europejską, czy też w każdym roku dokonywania korekty kosztów osieroconych należy uwzględniać faktyczną przynależność w tym czasie beneficjenta programu pomocy publicznej związanej z kosztami osieroconymi do grupy kapitałowej z udziałem innych wytwórców objętych tym programem?

Wyrokiem z 15 września 2016 r. w sprawie C-574/14 PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna SA (ECLI:EU:C:2016:686) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) orzekł, że: 1) Artykuł 107 TFUE i art. 4 ust. 3 TUE w związku z art. 4 ust. 2 decyzji Komisji 2009/287/WE z dnia 25 września 2007 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Polskę w ramach umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej oraz pomocy państwa, której Polska planuje udzielić w ramach rekompensaty z tytułu dobrowolnego rozwiązania umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej, należy interpretować w taki sposób, że sprzeczna jest z nimi sytuacja, w której, po zbadaniu przez Komisję programu pomocowego w świetle wydanego przez nią komunikatu z dnia 26 lipca 2001 r. dotyczącego metodologii analizy pomocy państwa związanej z kosztami osieroconymi i uznanu jej jeszcze przed wdrożeniem za zgodną z rynkiem wewnętrznym, organy i sądy krajowe przy wdrażaniu tej pomocy dokonują ponownej weryfikacji jej zgodności z przyjętymi w

tej metodologii zasadami. 2) Artykuł 4 ust. 1 i 2 decyzji 2009/287 w świetle komunikatu Komisji z dnia 26 lipca 2001 r. dotyczącego metodologii analizy pomocy państwa związanej z kosztami osieroconymi należy Interpretować w taki sposób, że w okolicznościach takich jak okoliczności sprawy rozpatrywanej w postępowaniu głównym ustanawia on wymóg, zgodnie z którym przy określaniu rocznej korekty rekompensaty kosztów osieroconych, którą należy wypłacić wytwórcy należącemu do grupy kapitałowej, należy uwzględnić tę przynależność i, co za tym idzie, wynik finansowy grupy w momencie dokonywania tej korekty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa URE jest zasadna.

Istota problemu objętego zakresem jej podstaw sprowadzała się do tego, czy przy wyliczaniu korekty rocznej kosztów osieroconych dla powoda Prezes URE ma uwzględniać stan przewidziany w załączniku nr 7 do ustawy KDT, czy też faktyczną przynależność beneficjenta programu do określonej grupy kapitałowej, innymi słowy czy w przypadku ustalania zasad rekompensaty kosztów osieroconych należy przyjąć podejście dynamiczne (według stanu rzeczywistego za rok dokonywania korekty) czy też statyczne (według załącznika), w zakresie określania składu grupy kapitałowej.

Podnoszona przez Prezesa URE w skardze kasacyjnej konieczność przyjęcia podejścia dynamicznego do ustalania składu grupy kapitałowej została potwierdzona orzeczeniem TSUE w sprawie C-574/14 *PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna SA*, w którym Trybunał przyjął, iż metodologia kosztów osieroconych opiera się na założeniu, że warunki konkurencji na rynku energii elektrycznej są zmienne, co uzasadnia konieczność uwzględnienia zmian związanych z pewnymi aspektami tego rynku w danym państwie członkowskim. W szczególności, system płatności kosztów osieroconych musi uwzględniać przyszły rozwój konkurencji, a przy ich kalkulacji należy mieć na względzie zmiany wskaźników, pozwalających ocenić stopień osiągniętej konkurencji na rynku. Należy zatem uwzględnić wszystkie zmiany w strukturze własności spółek zajmujących się wytwarzaniem energii elektrycznej, które to zmiany powinny być

brane pod uwagę przez organy i sądy krajowe dokonujące korekty rocznej rekompensaty kosztów osieroconych. Ponadto, sama koncepcja korekty wiąże się z uwzględnieniem nowych okoliczności, które zaistniały już po przyznaniu rekompensaty kosztów osieroconych i nie może zostać sprowadzona do odesłania do składu grupy kapitałowej w postaci ustalonej uprzednio w krajowym akcie ustawowym. Przyjęcie powyższego dynamicznego podejścia do zasad ustalania rekompensaty kosztów osieroconych pozwala na uniknięcie wszczynania na nowo postępowania w sprawie uprzedniej kontroli z art. 108 TFUE za każdym razem, gdy dojdzie do przekształceń strukturalnych danej grupy kapitałowej.

Mając na względzie zasadę wiązania wykładnią prawa unijnego dokonaną przez TSUE w wyrokach prejudycjalnych, w tym zwłaszcza w wyroku wydanym w odpowiedzi na pytanie Sądu Najwyższego w tej sprawie, Prezes URE słusznie podnosił w skardze kasacyjnej, że w okolicznościach niniejszej sprawy zastosowanie powinien znaleźć art. 32 w związku z art. 2 pkt 1 ustawy KDT. Mimo, iż powód w załączniku nr 7 do ustawy KDT nie został wymieniony jako członek tej samej grupy kapitałowej co i, to z uwagi na fakt, iż w okresie dokonywania korekty rocznej powód jak i byli członkami tej samej grupy kapitałowej, należy stwierdzić, iż wynik finansowy mógł wpłynąć na korygowanie wartości korekty rocznej kosztów osieroconych powoda, w taki sposób, jaki został uwzględniony w zaskarżonej decyzji Prezesa URE. Z tych też powodów Sąd Najwyższy uznał pierwszy z przedstawionych przez Prezesa URE zarzutów kasacyjnych za uzasadnione.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 2 pkt 6 ustawy KDT Sąd Najwyższy stwierdza, że przepis ten – wbrew interpretacji dokonanej przez Sąd drugiej instancji – wyraźnie dopuszcza sytuację, w której okres korygowania wytwórcy wchodzącego w skład tej samej grupy kapitałowej ulega wydłużeniu do dnia, w którym wygaśnaby umowa długoterminowa o najdłuższym okresie obowiązywania, której stroną jest inny wytwórca wchodzący w skład tej samej grupy kapitałowej. Przepis ten przewiduje wydłużenie okresu korygowania tylko dla wytwórców w rozumieniu art. 2 pkt 7 ustawy KDT oraz tylko w odniesieniu do sytuacji, w której w skład tej samej grupy kapitałowej wchodził co najmniej dwóch różnych wytwórców w rozumieniu tego przepisu. Z art. 2 pkt 6 ustawy KDT nie wynika jednak zasada

wzajemnego korygowania kosztów osieroconych przez wytwórców wchodzących w skład grupy kapitałowej, ani uwzględniania przy dokonywaniu rocznej korekty kosztów osieroconych wyniku finansowego „podmiotu wchodzącego w skład grupy kapitałowej i wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej”, czyli w stanie faktycznym sprawy. O tym rozstrzyga art. 32 ustawy KDT. Ponieważ decyzja wydana przez Prezesa URE w niniejszej sprawie dotyczyła roku 2009 r., w którym powód uczestniczył w programie finansowania kosztów osieroconych, powstałych wskutek rozwiązania jego własnej umowy długoterminowej, wadliwa wykładnia art. 2 pkt 6 ustawy KDT przez Sąd drugiej instancji nie ma znaczenia dla oceny zasadności skargi kasacyjnej Prezesa URE w tym zakresie.

We wnioskach kasacyjnych Prezes URE wnosił o wydanie orzeczenia reformatoryjnego o takiej treści, by ostatecznie decyzją z 30 lipca 2010 r., nr DPK-7215(29)/2010/AO ustalała wysokość korekty rocznej korekty kosztów osieroconych dla powoda na kwotę (+) 50 802.471 zł, zgodnie z zawartą w uzasadnieniu skargi kasacyjnej tabelką, powielającą wyliczenia przedstawione w apelacji od wyroku Sądu pierwszej instancji. Wniosek ten nie zostałby uwzględniony przez Sąd Najwyższy, ponieważ Prezes URE nie udokumentował (odwołując się do akt postępowania sądowego) w żaden sposób, że przedstawione przez niego wyliczenie (ostateczne) korekty kosztów osieroconych ma oparcie w danych wynikających ze sprawozdań finansowych powoda oraz podmiotu, którego wynik finansowy został uwzględniony w kalkulacji korekty rocznej kosztów osieroconych. Ponieważ jednak pełnomocnik powoda złożył na rozprawie oświadczenie, że w przypadku uznania skargi kasacyjnej Prezesa URE za zasadną, jego mocodawca nie kwestionuje kwoty korekty rocznej kosztów osieroconych za 2009 r. w wysokości (+) 50.802.471 zł, Sąd Najwyższy uwzględnił wniosek strony pozwanej i wydał wyrok reformatoryjny zmieniając odpowiednio kwotę korekty rocznej określoną w wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto z uwzględnieniem nakładu pracy i stopnia skomplikowania sprawy, w której konieczne okazało się wystąpienie z pytaniami prejudycjalnymi do TSUE. O kosztach postępowania przed sądem pierwszej instancji rozstrzygnięto uwzględniając, że odwołanie powoda

okazało się częściowo zasadne, natomiast koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym przyznano Prezesowi URE, gdyż jego apelację od wyroku Sądu pierwszej Instancji należało uznać za zasadną.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

